

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ (Λουκ. 6, 31- 36)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Χειμαδιό, το 1986)

1. Προϋπόθεση παραμονής στην Εκκλησία

Ο άνθρωπος δεν θα πάψει ποτέ, να αγωνίζεται να προστατεύσει την ζωή του, την οικογένειά του, την πατρίδα του. Και να δημιουργεί γύρω του, γύρω από την οικογένειά του, από το σπίτι του, από την πατρίδα του, τείχη ασφαλείας, πότε με πέτρες, πότε με ασπίδες και πότε με τις φωνές του: «Θέλουμε ειρήνη!»

Στην αρχαία εποχή, είχαν μόνο τείχη με πέτρες. Όποιος έμπαινε μέσα σ' αυτά είχε ασφάλεια και όποιος έμενε απ' έξω κινδύνευε να σφαγεί από τους εχθρούς.

Μας λέγει, το Άγιο Ευαγγέλιο ότι ασφαλές τείχος μέσα στο οποίο, όταν καταφύγει ο άνθρωπος σώζεται, είναι η Εκκλησία. Η Εκκλησία είναι ο τόπος στον οποίο είμαστε εξασφαλισμένοι για την αιώνια σωτηρία μας, και έχουμε την βεβαιότητα ότι όσο βρισκόμαστε μέσα σ' αυτή είμαστε ζωντανοί εν Χριστώ. Όποιος καταφεύγει στην Εκκλησία θα ζήσει αιώνια. Όποιος μένει απέξω κινδυνεύει να χαθεί.

Η Εκκλησία συνεχίζει το έργο του Χριστού και μας οδηγεί στην αληθινή γνώση. Μας διδάσκει τι είμαστε εμείς, τι είναι ο Θεός, τι είναι η γη, τι είναι η σάρκα μας, τι είναι η βασιλεία του Θεού.

Στην Εκκλησία μπαίνουμε με το να βαπτιστούμε στο όνομα του Χριστού. Εξακολουθούμε να μπαίνουμε, όταν έχουμε αγάπη. Και φεύγουμε από την Εκκλησία του Χριστού και από τη βασιλεία του Θεού, όταν παύσουμε να έχουμε αγάπη.

Ας δούμε τώρα, όταν μας λέγει το Ευαγγέλιο ότι πρέπει να έχουμε αγάπη, τι εννοεί; Πόση αγάπη χρειάζεται για να μένουμε εν Χριστώ στην Εκκλησία και να έχουμε την ελπίδα να πάμε στην Βασιλεία Του;

Δεν ζούμε, δεν μπορούμε να ζούμε, ο καθένας μοναχός του. Μοναχά τους ζούνε τα θηρία. Οι άνθρωποι έχουν κοινωνία. Και μέσα στην κοινωνία έχουν συναλλαγές, έχουν επικοινωνία ο ένας με τον άλλον.

Λέγει ο Χριστός: «αν αγαπάτε εκείνους που σας αγαπάνε, δεν έχετε αμοιβή. Και οι πόρνες και οι αμαρτωλοί και οι εγκληματίες το ίδιο κάνουν. Όταν δανείτε το γείτονά σας και τη γειτόνισσά σας το κόσκινο, το ταψί, το τσεκούρι σας και ο,τιδήποτε άλλο, δεν έχετε μισθό γιατί περιμένετε να σας δανείσει, όταν θα έχετε ανάγκη και εκείνος κάτι δικό του. Και οι αμαρτωλοί και οι εγκληματίες μεταξύ τους έχουν αγάπη, αλληλεγγύη, συνεργασία. Όμως δεν είναι αυτή η αληθινή αγάπη. Δεν είναι αυτή η αγάπη, εκείνη που έχει αξία ενώπιον του Θεού».

Δεν έχει αξία ενώπιον του Θεού να αγαπάει ο πατέρας το παιδί του. Το γέννησε! Είναι φυσική και ηθική υποχρέωσή του να το αγαπάει και να θυσιάζεται γι' αυτό. Όποιος δεν το κάνει, δεν είναι άνθρωπος, είναι τέρας, είναι διεστραμμένος. Και μετά, το παιδί του θα είναι πάντοτε κοντά του. Θα τον παρηγορήσει στα γεράματά του, θα τον γηροκομήσει, θα τον περιποιηθεί. «Αγάπη», είπε ο Χριστός, «είναι να αγαπάς τον συνάνθρωπο, χωρίς να περιμένεις από αυτόν τίποτα. Ελεείτε και δανείτε, χωρίς να περιμένετε τίποτα, χωρίς να περιμένετε ανταπόδοση».

Σε μια άλλη περίπτωση είπε ο Χριστός: «Όταν καλείτε στο τραπέζι σας, άνθρωπο να φάει, μην καλέσετε εκείνον, που την άλλη εβδομάδα, θα σας καλέσει στο δικό του, για να γίνει ανταπόδοση. Καλέστε ένα φτωχό, ένα ζητιάνο, που να μην έχει να σας το αποδώσει, για να δικαιούστε να το πάρετε στην Βασιλεία του Θεού».

«Και αν θέλετε να είσατε παιδιά του Επουρανίου Πατρός να αγαπάτε τους εχθρούς σας, εκείνους που σας μισούν, εκείνους που σας κακολογούν, εκείνους που σας έχουν βλάψει, εκείνους που σας έχουν αδικήσει, εκείνους που όταν τους βλέπετε μπροστά σας, τaráζετε γιατί σας έχουν κάνει κακό. Και τότε, αν αγαπάτε αυτούς τους ανθρώπους, θα είσατε παιδιά του Επουρανίου Πατέρα»

2. Η πιο υπέροχη πράξη

Ένας πατέρας είχε τρία παιδιά. Όταν μεγάλωσαν τους μοίρασε την περιουσία του. Και τους είπε:

-Παιδιά μου. Σας τα έδωσα όλα. Κρατώ ακόμη ένα πολύτιμο πράγμα, το δαχτυλίδι μου. Έχει ένα μεγάλο διαμάντι. Είναι πολύτιμο. Θα το δώσω σ' εκείνον που θα κάνει την πιο καλή πράξη.

Μετά από λίγο καιρό, έρχεται ο μεγάλος γιος και του λέγει:

-Πατέρα, ένας άνθρωπος μου εμπιστεύτηκε ολόκληρη την περιουσία του, ένα τεράστιο χρηματικό ποσό. Χωρίς χαρτιά και συμβόλαια. Μου τα έδωσε όλα στα χέρια μου. Και μου είπε: «Πάρ' τα, να μου τα φυλάξεις. Όταν τα χρειαστώ θα στα ζητήσω». Όταν ήρθε και μου τα ζήτησε, του τα έδωσα όλα, μέχρι δεκάρας. Αν και μπορούσα να του πω, μια και δεν είχε κανένα χαρτί: «Φύγε. Δεν σου δίνω, απολύτως τίποτα».

Ο γιός περίμενε να ακούσει από τον πατέρα του ένα μεγάλο «μπράβο!» Αλλά ο πατέρας κούνησε το κεφάλι του και του είπε:

- Παιδί μου, αλλοίμονο, αν δεν του τα έδινες όλα. Τότε θα ήσουν ένας παλιάνθρωπος. Αν θέλεις να σε επαινέσω γιατί δεν έγινες παλιάνθρωπος, κάνεις μεγάλο λάθος. Δεν έχει αξία η πράξη σου αυτή.

Έρχεται ο δεύτερος γιος και του λέγει:

-Εγώ, πατέρα, συνάντησα έναν άνθρωπο, ο οποίος μου εμπιστεύτηκε μεγάλα πράγματα. Μου έδωσε, ολόκληρο τον εαυτό του. Και εγώ δεν τον εκμεταλλεύτηκα. Τον προστάτευσα και του φάνηκα χρήσιμος.

Απάντησε ο πατέρας:

-Παιδί μου, έτσι είναι οι άνθρωποι. Εδώ ήρθε ο άνθρωπος με όλη του την ειλικρίνεια και έπεσε στα χέρια σου, όπως πηγαίνει το μωρό στην αγκαλιά της μητέρας του, και καμαρώνεις γιατί αυτό τον άνθρωπο τον προστάτευσες; Δεν είναι μεγάλη η πράξη σου παιδί μου. Ευγενική είναι, καλή είναι, ανθρώπινη είναι, αλλά δεν είναι μεγάλη.

Ήρθε και ο τρίτος γιος και είπε:

-Ενώ, περπατούσα στον δρόμο, είδα ένα άνθρωπο που με είχε βλάψει, έναν εχθρό μου. Καθόταν σ' ένα ψηλό βράχο και αποκοιμήθηκε στην άκρη. Ήταν έτοιμος να πέσει κάτω και να σκοτωθεί. Όταν είδα ότι, κινδυνεύει να πέσει, έτρεξα, τον έπιασα από το χέρι, τον ξύπνησα και του είπα: «τράβα παραπάνω, θα πέσεις».

Λέει ο πατέρας:

-Παιδί μου, αυτή είναι καλή πράξη. Σε σένα θα δώσω το δαχτυλίδι.

3. Βαδίζοντας στην «Οδό αγάπης»

Πηγαίνουμε σε μια πόλη της Ιταλίας, που λέγεται Μπολονία. Εκεί, υπάρχει μια οδός, που φέρει το όνομα: «Οδός αγάπης». Πώς πήρε αυτό το όνομα;

Σ' εκείνο τον τόπο ζούσε παλιά μια χήρα γυναίκα με το μονάκριβο παιδί της, που ήταν η ελπίδα και το καμάρι της ζωής της. Αλλά μια ημέρα, το παλληκάρι άρχισε λογομαχία μ' έναν άλλο νεαρό. Λόγο, το λόγο άναψε καυγάς και ο νεαρός τράβηξε ένα μαχαίρι και τον σκότωσε. Όταν ο δράστης κατάλαβε τι έκανε ταραχτήκε. Έτρεξε να βρει καταφύγιο. Και χωρίς να ξέρει που πάει, χτύπησε την πόρτα της χήρας, της μητέρας του νεκρού. Άνοιξε εκείνη, χωρίς να ξέρει τίποτα και τον έμπασε μέσα.

Όταν μπήκε μέσα, έπεσε στα πόδια της, και της λέει:

-Σώσε με! Σκότωσα άνθρωπο. Έρχονται να με πιάσουν και θα με σκοτώσουν. Για το όνομα του Χριστού, κρύψε με!

Η μητέρα, χωρίς να ξέρει ποιόν είχε σκοτώσει ο νεαρός, τον έκρυψε στο πιο ασφαλές μέρος του σπιτιού της. Σε λίγο, καταφθάνουν οι αστυνόμοι.

-Τι είναι; Τι θέλετε;

-Κάποιος κρύφτηκε σ' αυτήν την περιοχή. Μην είναι στο σπίτι σου;

-Ελεύθεροι να ψάξετε, όπου θέλετε. Ανοίχτε, όπου θέλετε, κοιτάχτε. Δεν έχω κρύψει κανέναν.

Έψαξαν παντού και δεν βρήκαν τίποτα. Αλλά όταν έφευγαν λέει ένας αστυνομικός στο διπλανό του:

- Αχ και να ήξερε αυτή η κακομοίρα, ότι ψάχνουμε το δολοφόνο του γιου της!

Όταν το άκουσε, η γυναίκα λιποθύμησε. Γύρισαν πίσω οι αστυνόμοι και τη συνέφεραν. Και εκείνη, στέκει βουβή.

-Μήπως ξέρεις; Την ξαναρωτούν.

-Όχι, δεν ξέρω τίποτα.

Όταν έφυγαν πήγε στο εικονοστάσι, γονάτισε μπροστά στην άχραντη εικόνα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, και είπε τα λόγια του αγίου και δικαίου προφήτου Ιώβ: «Συ μου το έδωσες Κύριε, Συ μου το πήρες. Να είναι το όνομά Σου ευλογημένο εις τους αιώνες. Εγώ μόνη μου ήρθα στη γη, μόνη μου θα φύγω».

Και, αφού κοίταξε πάλι την εικόνα του Χριστού, και κατάλαβε τι της ζητάει.

Πήγε στο μέρος που ήταν κρυμμένο το παιδί, ο φονιάς και του λέει:

-Παιδί μου, πρέπει να ξέρεις ότι σκότωσες τον γιο μου. Από αυτή τη στιγμή, εγώ σε υιοθετώ, σε παίρνω στη θέση του παιδιού μου. Και αν σε πιάσουν θα ρθω στο δικαστήριο, να σε υποστηρίξω, για να σωθείς.

Πραγματικά έπιασαν το νεαρό και τον πήγαν στο κακουργοδικείο. Και πήγε η μητέρα εκείνη και ζητούσε γονατιστή από τους δικαστές, στο όνομα του Χριστού, να συγχωρήσουν το δολοφόνο του παιδιού της. Οι δικαστές συγκινήθηκαν και τον άφησαν ελεύθερο. Και από τότε, ο δρόμος εκείνος ονομάστηκε: «Οδός αγάπης», για να θυμόμαστε ότι:

Όπως δεν επιτρέπεται να ζούμε κυριευμένοι από τα πάθη της σάρκας και να κάνουμε πορνείες και μοιχείες, επειδή το απαιτεί η σάρκα μας, έτσι δεν επιτρέπεται και να μισούμε τους εχθρούς μας, επειδή μας σπρώχνει σ' αυτό ένα άλλο πάθος, όχι σαρκικό, αλλά ψυχικό. Γιατί ο Χριστός μάς λέει ότι αν θέλουμε να γίνουμε τέκνα Του, πρέπει τα πάθη και της σάρκας και της ψυχής να τα νικήσουμε και να τα νεκρώσουμε. Και να είμαστε εύσπλαχνοι, όχι μόνο στα παιδιά μας, αλλά και στους εχθρούς μας.

Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας δίνει σοφία και σύνεση, να αναζητούμε τον λόγο του Θεού που φωτίζει τις ψυχές, για να μπορέσουμε να ελευθερωθούμε από τα φθοροποιά πάθη. Και ας καταλάβουμε ότι όλα τα πάθη είναι δαιμονικά και ολέθρια, αλλά το χειρότερο από όλα είναι να έχει κανείς μίσος και κακία.

Ας φροντίζουμε λοιπόν να γεμίζουμε την καρδιά μας με αγάπη, γιατί αυτή θα μας φέρει κοντά στο Χριστό και στη Βασιλεία Του. «Ο Θεός αγάπη εστι» Όποιος έχει αγάπη, είναι του Θεού, ενώ όποιος δεν έχει βρίσκεται στο σκοτάδι.